

Les últimes lletres

XAIS, I BENS, I OVELLES

Pere PRADA,
Empordà, mite o realitat?
Ed. Columna, Barcelona 1992. 77 pp.

Empordà, mite o realitat? no dona res del que promet. Sort en tenim! El lector pot estar segur de sobreviure a l'experiència de la poesia, de no topar amb esponerosos esclats d'acne ni amb empalagosos manuals de metafísica aplicada. Només cal fer un cop d'ull a la primera pàgina per adonar-nos que els mals averanys no s'acompliran. *Empordà, mite o realitat?* no put a primer llibre publicat ni a guanyador de prestigiós premi literari –el Palol 1991.

Què s'amaga, doncs, darrera aquest títol de publicació pagada amb diners públics? S'hi amaga una de les propostes poètiques

Sí, perquè la poesia de Pere Prada és la poesia –perdoneu la bestiesa– de l'instant. Estajanovista, molt a prop del rècord *guinnes* de fertilitat poètica, el poeta va anotant tot allò que percep i pensa. Qualsevol situació pot ser objecte, com a mínim, d'un parell de versos: una noia fent autostop, una pixaradeta en un marge o el «Com a casa» de la Mari Pau –per què ara et lleves tan d'hora?. Sota la mirada del poeta el tòpic petrarquesc pateix una radical mutació alcohòlica («Marta») i una bossa de plàstic arrossegada pel vent és l'origen d'un breu, però intents, *thriller psicològic* («Plàstic»). Com la realitat –aquest Empordà més real que mític–, la mirada del poeta és caòtica i lliure. No vol ordenar el món. Només ens el vol transmetre, passat pel filtre lleganyós de la seva subjectivitat.

Però no us penséssiu pas que és senzill anar de poeta per la vida, encara que es disfressi de Sabater d'Ordis, un altre gran tocat per la tramuntana: els figuerencs no estan per versos («Figueres»), sobretot si et confonen amb un municipal («Una sorpresa més»). És dura la vida de l'escriptor quan s'és un geni («Racionalitat hu-

més honestes de la –diguem-ho així– temporada. Enmig de tanta buidor i de tanta poesia rebregada, de segona, tercera o quarta mà, la falta espontaneïtat de Pere Prada és un bon ambientador. No cal buscar-hi, per tant, les cites a preu fet de Carner, Valéry o Rilke. Tot és molt més fresc, més llegidor.

No hi busqueu tampoc l'Empordà apol·lini de les deixalles del noucentisme. Els grecs fa segles que van fotre el camp. L'Empordà de Pere Prada és un Empordà viu, on moros que fan de paleta –protagonistes involuntaris d'un homenatge a Papasseit– i joves mares africanes han pres el lloc a les sirenes i els pastors. És un Empordà urbà, l'Empordà de Figueres, l'Empordà dels racons per on es passeja, amb la ressaca del cap de setmana, el nostre poeta-rodamón –encarnació empordanesa dels clowns amb ànima de Fellini i de Chaplin. És l'Empordà de les petites coses que omplen la seva vida.

mana»), incomprès («Professor de literatura») i massa autocrític («Fantasma»), envoltat de tants hipòcrites i ignorants («Imagine», «Hipocresia», «Deshumanització»), insensibles als cants desafiats de la renovada musa empordanesa! Ben segur que no els deu agradar la seva poesia. Potser només es fixen en els petits defectes: els acudits que es queden a mig camí («Nuvolades»); les propostes massa ingènues («Evidència», «Revolució», «Col·legi»), d'una generació que ha envellit molt, de pressa; la ironia sovint poc subtil i sempre a un pas de l'obscuritat; la tendència a l'exhibicionisme sentimental («Obsequis fets amb el cor»)... Potser *Empordà, mite o realitat?* no és prou intel·ligible. Potser enyoren l'avorriment de la lectura i les promeses oblidades de la solapa.

Vicens Viñas